

да изпуска приятна топлина. Закуската е скоро готова и всички доволни и радостни започват своята работа.

Ами ако не се намъреше кутията? Тръбваше или да се купи отъ бакалницата друга кутия пълна съ „драснѣ палнѣ клечици,“ или да се иска огънь отъ съседитѣ, които не сж изгубили своя кибритъ. Но сами да си запалимъ огънь, тѣй както е днѡ време първобитнитѣ хора сж го получавали, е сега, извънредно трудно и неудобно, почти невъзможно.

Огънятъ на първобитния човѣкъ. — Вие сте чели, какъ хората сж живѣли преди много хиляди години, когато не е имало ни градове, ни села, когато човѣкъ е живѣлъ въ пещери и се е обличалъ въ звѣрски кожи. Тогава той е ималъ само две грижи: да си намѣри храна и да се защити отъ хищнитѣ животни. И въ това много далечно време човѣкъ е знаелъ да си добива огънь. На него той си е варилъ храната, съ него, като го е запалвалъ предъ пещерата си, се е запазвалъ отъ дивитѣ животни.

Първобитниятъ човѣкъ е добивалъ огъня трудно и затова се е стараялъ да го запази, като го е подържалъ постоянно да гори. Когато искалъ да си добие огънь, тѣй избиралъ сухо дърво, пробивалъ дупка и го посипвалъ съ сухъ мѣхъ. Следъ това вземалъ дебело сухо клонче и започвалъ тѣй силно да го върти съ дланитѣ си въ дупката, че отъ бързото и дълго търкане дървото се нагорещявало, тънкитѣ и сухи влакна на мѣха почвали да тлѣятъ, и за да се разгори огъня, трѣбвало е да духа доста силно.

Като си помислимъ, колко трудъ се е изисквало, за да се получи така огънь, както сж го получавали първитѣ хора, и като го сравнимъ съ голѣмото удоб-